

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobce: **D. D.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2020, č. j. KrÚ
14856/2020/ODSH/15,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 15. 11. 2019, č. j. Hl 80036/2019/ODP (dále též „správní orgán I. stupně“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu

dvanácti bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče, přičemž toto rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že v souvislosti s evidovanými přestupky proti pravidlům silničního provozu má žalobce provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě v registru řidičů. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě právní úpravy obsahující bodové hodnocení porušení stanovených zákonem – srov. § 123a a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“), přičemž v důsledku tohoto rozhodnutí dochází po dosažení dvanácti bodů k pozbytí řidičského oprávnění. Před vydáním uvedených rozhodnutí bylo žalobci zasláno oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, žalobce využil možnosti podat písemné námitky proti tomuto oznámení, o nichž bylo rozhodnuto výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu I. stupně a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. V žalobě uvedl žalobce následující žalobní body. V prvním z nich, označeném jako „*Nerespektování odvolacích důvodů*“ žalobce namítl, že odvolací orgán zcela „*ignoroval předložené důkazní prostředky*“. Tím měl zřejmě na mysli rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, vydané ve věci „*shodné*“, přičemž žalobce tvrdí, že je „*běžnou praxí*“ odvolacího správního orgánu posuzovat jen jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že se tento správní orgán zabýval „*kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí*“ vydaných v blokovém řízení a že tato rozhodnutí označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukázal i na další rozhodnutí stejného odvolacího správního orgánu, rovněž odkázal na obdobný postup Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, kdy správní orgán „*odmazal*“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení. Poukázal na zásadu legitimního očekávání a na rovnost účastníků před zákonem.
3. V dalším žalobním bodu označeném jako „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce tvrdil, že oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchaných přestupcích nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Nelze omluvit „*nedostatky*“, které rozhodnutí o přestupku nese z pohledu zákonem kladených požadavků, konkrétně poukázal na případy, kdy tyto podklady nejsou „*způsobilé*“ (nebyly však vydány v jeho věci), kdy tvrdí, že nestačí pouze zkratkovitý popis a právní kvalifikace přestupku.
4. Konečně, což je z hlediska vymezení žalobních námitek podstatné, uplatnil žalobce výtky proti pokutovým blokům, které byly vystaveny v jeho věci. Žalobce přitom bez uvedení zcela konkrétních individualizovaných tvrzení ve vztahu k pokutovým blokům ze dne 16. 8. 2019, 9. 3. 2018, 7. 2. 2018 a 26. 1. 2018 tvrdí, že údaje vztahující se k osobě přestupce jsou z velké části nečitelné a nedostačující, doba spáchání přestupku je uvedena nepřezkoumatelným způsobem, z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata přestupku, právní kvalifikace přestupku je zapsána zkratkovitě a nedostatečně pouze označením porušení příslušného paragrafu bez uvedení bodu, písmena, není uvedeno, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nebo úmyslně, není zřetelný podpis

přestupce, není jednoznačně zaznamenáno místo vydání rozhodnutí a není zřetelná výše uložené sankce, údaj o výši sankce chybí, či není úplný. Žalobce má za to, že nedostatky pokutových bloků nelze zhojit přípustností strohých a zkratkových formulací, přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39 ze dne 28. 8. 2014. Žalobce rovněž zpochybňoval i příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2018, č. j. Hl 39381/2018/ODP, s tím, že z něj nejsou zjevné veškeré formální náležitosti a existují zde významné pochybnosti o přezkoumatelnosti rozhodnutí; lze jen těžko dovozovat porušení povinností žalobcem, neboť k ohrožení majetku či zdraví může dojít i za dodržené ohleduplnosti účastníka, v rozhodnutí není prokázáno naplnění materiálního aspektu přestupku, není z něj zřejmé, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, a další pochybení spočívalo v nenařízení ústního jednání ve věci. Žalobce se domáhá toho, aby se soud zabýval otázkou, zda jednotlivá pravomocná rozhodnutí byla způsobitelná podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, o věci rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
7. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že žalobce podal písemné námitky podle ust. § 123f zákona o silničním provozu proti oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgány vycházely z příslušných oznámení policie a z příkazu správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce dosáhl dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče na základě těchto záznamů:
 - I. Dne 26. 1. 2018 byly žalobci jako řidiči zaznamenány tři body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Městské policie Sezemice za přestupek dle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h.
 - II. Dne 7. 2. 2018 byly žalobci zaznamenány dva body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
 - III. Dne 9. 3. 2018 byly žalobci zaznamenány dva body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Městské policie Lázně Bohdaneč za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h.
 - IV. Dne 25. 7. 2018 byly žalobci zaznamenány tři body na základě pravomocného příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2018, č. j. Hl 39381/2018/ODP, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o

silničním provozu, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h (žalobci zde byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 1 měsíce ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu).

- V. Dne 16. 8. 2019 byly žalobci zaznamenány dva body na základě oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze strany Policie ČR za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h.
8. Jak vyplývá ze správního spisu i z žalovaného rozhodnutí, žalobce se již v odvolacím řízení domáhal věcného přezkumu rozhodnutí vydaných formou příkazu na místě (dále též „blokové řízení“), v podstatě stejný názor zastává žalobce i v žalobě. Krajský soud považoval nejprve za potřebné zabývat se podstatou rozhodnutí vydaného v řízení o námitkách a rozsahem jeho přezkumu, a to v souladu s konstantní soudní judikaturou, a dále i podstatou blokového řízení, ve kterém byla jednotlivá rozhodnutí o přestupcích v dané věci vydána. Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zákona o silničním provozu). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce).
9. Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52 Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání*

zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76). Takové námitky ze strany žalobce nezazněly.

10. Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě *ex officio* prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, z něj nelze bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-107, a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostacích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů.
11. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsáního jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje*

obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžadoval § 84 a násl. již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, či nynější § 91 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podstatné je, aby „konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Důležité je, že „namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba „v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81).

12. Správní orgán I. stupně nebyl povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro zápis, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda zápis v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývajících z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty za přestupek si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je

totiž třeba mít na paměti, že předmětem řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně, v odvolacím řízení (a dokonce ani v řízení před soudem) nebyla vznesena konkrétní námitka, která by naznačovala důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.

13. Námitky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou příkazů na místě míří zejména proti jejich obsahu, čili žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr vyplývající z konstantní judikatury, tj. že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů do registru řidičů (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Tyto jeho námitky směřující konkrétně proti shora odkazovaným pokutovým blokům vydaným v jeho věci nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.
14. Námitky žalobce se týkají formálních a obsahových náležitostí zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu NSS, ze které lze odvodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplývá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání ve zkratce (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy by žalobce jako přestupce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Je třeba totiž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), resp. v § 91 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace. Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odeprít, tj. práva na zahájení správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003-46). Toto své právo však nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě výše uvedené podklady (oznámení o spáchaných přestupcích) neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků, přičemž ani žalobcovy námitky takové pochybnosti vzbudit nemohly.

15. K tomu lze podotknout, že ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení. Udělením uvedeného souhlasu se obviněný z přestupku vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 123/2018-25, bod 13).
16. V oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení musí být přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47). Pokutový blok (zde oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) nelze posuzovat s rigidní přísností. Je tak především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určité, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.
17. Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, jež jsou obsažena ve správním spise, tyto požadavky naplňují. Identifikují totiž žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání přestupku, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, uvádí, k porušení jakého ustanovení zákona o silničním provozu tím došlo, a že mu za toto jednání byla uložena pokuta příkazem na místě, přičemž vždy je zde uvedena výše každé z pokut. Veškeré nezbytné náležitosti jsou rovněž zřejmé i z příkazu správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2018, č. j. Hl 39381/2018/ODP, který je (spolu s doručenkou a doložkou právní moci) obsažen ve správním spise – v tomto příkazu je podrobně vymezen skutek, jehož se žalobce dopustil, včetně přesného vymezení místa a času jeho spáchání, dále je zde obsažen odkaz na konkrétní zákonné ustanovení, jež žalobce svým jednáním porušil, i na konkrétní skutkovou podstatu přestupku, jehož se dopustil. Z příkazu je pak jednoznačná i výše uložené sankce. Daný příkaz je tak jednoznačně způsobilým podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Další námitky žalobce proti příkazu pak nemají vliv na způsobilost příkazu jakožto podkladu pro záznam bodů v bodovém hodnocení žalobce (např. nenaplnění materiálního znaku přestupku, nenařízení ústního jednání ve věci, tvrzené nedostatečné zjištění pohnutek účastníka řízení). Pokud žalobce hodlal tyto námitky uplatnit, měl tak učinit v průběhu přestupkového řízení, tj. podat proti příkazu včasný odpor a během správního řízení vznést svoji argumentaci.
18. V námitkách ze dne 26. 8. 2019, jež žalobce dle § 123f odst. 1 ve spojení s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu podal proti záznamu bodů v registru řidičů, není obsažena žádná konkrétní výtká proti oznámením o přestupku či proti pokutovým blokům. Žádná taková konkrétní výtká pak není obsažena ani ve vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 30. 9. 2019. Teprve v doplnění odvolání ze dne 17. 12. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 11. 2019 žalobce vznesl výhrady proti jednotlivým pokutovým blokům. Tyto výhrady jsou však typizované, totožné v případě každého jednotlivého pokutového bloku a těmito pokutovým blokům vytykají téměř všechna myslitelná pochybení, tj. nedostatečné zjištění osoby přestupce,

nečitelnost a nepřesnost údajů a nedostačující ověření totožnosti přestupce, nezjištění přesné doby a místa spáchání přestupku, zkratkovité uvedení právní kvalifikace přestupkového jednání, nevymezení formy zavinění, nejasnost výše uložené sankce a místa vydání rozhodnutí atd.

19. Žalobce tedy na první pohled vznesl konkrétní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům, tyto však byly typizované, v případě každého jednotlivého pokutového bloku totožné a zjevně neměly žádnou oporu ve skutečnosti. To ostatně plyne již z pokutového bloku Městské policie Sezemice ze dne 26. 1. 2018, který je jako jediný z pokutových bloků součástí správního spisu. Žalobce je zde dostatečně identifikován jménem, příjmením, datem narození, adresou místa trvalého pobytu a číslem občanského průkazu, z pokutového bloku, který krajský soud považuje za dostatečně čitelný, je patrné, že žalobce dne 26. 1. 2018 v 8:08 hodin v obci Časy (č. p. 21) překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci ve výši 50 km/h o 24 km/h, a to po odečtení tolerance 3 km/h (popsané protiprávní jednání tak není zaměnitelné s jiným jednáním), čímž porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu – spáchal tak přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. tohoto zákona. Z pokutového bloku je pak jednoznačné, že žalobci byla za tento přestupek uložena pokuta ve výši 2 000 Kč (na pokutovém bloku je pak obsažen podpis žalobce). Tyto skutečnosti korespondují i s údaji uvedenými na oznámení Městské policie Sezemice o uložení pokuty příkazem na místě, jež je rovněž součástí správního spisu. I z veškerých dalších oznámení o uložení pokuty příkazem na místě obsažených ve správním spise je dostatečně zřejmé, kdo je přestupcem (žalobce), jsou zde jednoznačně identifikována protiprávní jednání, jichž se žalobce dopustil (včetně místa a doby spáchání), i ustanovení zákona o silničním provozu, která žalobce svým jednáním porušil, a jsou zde vymezeny skutkové podstaty konkrétních přestupků, jež žalobce spáchal. Ze všech těchto oznámení jsou pak nepochybné i výše pokut uložených žalobci. Oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, jež jsou založena ve správním spise, tedy nebudí žádnou konkrétní pochybnost o jejich správnosti.
20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti pak správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyl povinen vyžádat si všechny jednotlivé pokutové bloky. Ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Žalobcův postup ve správním řízení nezakládal důvod pro vyžádání si dalších důkazů, proto nemůže absence pokutového bloku ovlivnit správnost zápisu bodů za přestupek (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74, či ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35).
21. Krajský soud podotýká, že si je vědom skutečnosti, že rozšířený senát NSS v současné době přezkoumává některá ze shora uvedených východisek (srov. usnesení šestého senátu NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 As 174/2019-31). Podle právního názoru krajského soudu však v nyní posuzovaném případě nelze zrušit napadené rozhodnutí toliko proto, že součástí správního spisu nejsou všechny pokutové bloky, na jejichž základě žalobce dosáhl 12 bodů. Správní orgány nebyly povinny vyžádat si veškeré předmětné pokutové bloky, jestliže žalobcovy námitky byly důkazně nepodložené, formulované paušálně a uplatňované šablonovitě bez ohledu na konkrétní okolnosti konkrétního případu. Jestliže žalobce v řízení před správními orgány nevznesl žádnou konkrétní a relevantní argumentaci zpochybňující způsoblost pokutových bloků jakožto

podkladů pro zápis bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče (přičemž oznámení o přestupcích, jež jsou součástí správního spisu, nebudí pochyb o jejich správnosti), nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby si přesto vyžádaly veškeré předmětné pokutové bloky. Žalobce v žalobě namítal nedostatečné vymezení určitých náležitostí, jež by měly být v pokutovém bloku obsaženy, aniž by označil, v čem přesně spočívá tato nedostatečnost a co konkrétně správní orgán v tom kterém pokutovém bloku opomněl uvést. Jestliže by měla být přijata opačná argumentace, tedy správní orgány by byly ke zcela obecné námitce povinny vyžádat si veškeré pokutové bloky a ty náležitě přezkoumat, pak by tento přístup znamenal doširoka otevřené dveře obstrukčním praktikám, jak připustil i šestý senát NSS ve svém usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 As 174/2019-25 (bod 39).

22. Ze shora vyložených důvodů neměly správní orgány jinou možnost než nevyhovět námitkám žalobce, když vycházely z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury. V takovém případě na tom nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Městského úřadu Písek; tato přiložil až k žalobě, nikoliv v průběhu správního řízení, byť v průběhu správního řízení na rozhodovací praxi jiných úřadů odkázal).
23. Přestože se správní orgány námitkou jiné rozhodovací praxe výslovně nezabývaly, nezpůsobilo to automaticky bez dalšího nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Námitku lze totiž vypořádat i tak, že správní orgán může uvést v rozhodnutí odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní, a tím, minimálně implicitně, námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost (srov. výše uvedený rozsudek NSS, který lze vztáhnout i na rozhodovací praxi správních orgánů). Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že „*odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky*“, je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132).
24. Pouhá skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje či Městský úřad Písek v rozhodnutích předložených žalobcem shledal některé pokutové bloky nezpůsobilými, nezakládá právo žalobce na to, aby v jeho případě bylo rozhodnuto stejně, jednalo-li se o odlišné skutkové situace. Vady pokutových bloků přezkoumané správními orgány odlišnými od žalovaného, na které žalobce odkazoval, dosahovaly intenzity nezákonnosti (zcela chyběla právní kvalifikace přestupku, z popisu jednání nebylo zřejmé, čeho se přestupce měl dopustit apod.). V nyní projednávané věci se však ze správního spisu (z oznámení o přestupcích) ani z tvrzení žalobce nepodává, že by k takovým vadám

(pochybením správního orgánu) došlo. Sama skutečnost, že jiný správní orgán v jiném správním řízení týkajícím se jiného účastníka dospěl k závěru, že jiný pokutový blok nebyl způsobitelným podkladem pro záznam bodů, nemůže mít bez bližší specifikace, v čem spočívá podobnost s nyní posuzovanou věcí, žádnou relevanci (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 As 195/2020-37, bod 15, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 366/2018-40, bod 21, či ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 190/2017-45, bod 11). Námitka porušení zásady legitimního očekávání tudíž nemůže obstát.

25. Ze všech uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a procesně úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. listopadu 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu